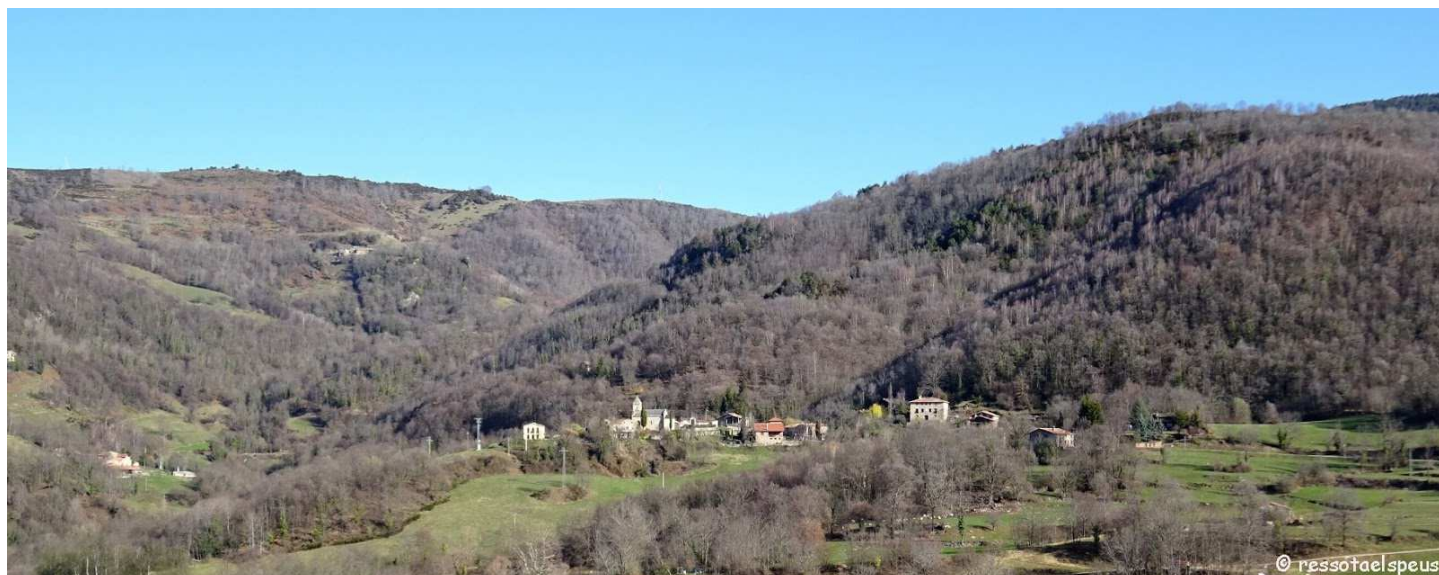

ROCABRUNA

Viqui

Rocabruna és una entitat de població (**poble**) del municipi del Ripollès de Camprodon, al qual pertany des del 1967. El 2005 tenia 70 habitants. Cal destacar l'existència de les restes del Castell de Rocabruna. El castell domina un turó envoltat de cingles, el Tossal del Castell, i la seva altitud (995 m) ofereix al visitant unes vistes molt interessants sobre el Pirineu i l'Alta Garrotxa. Els seus orígens es remunten al X (hi ha documentació del 1070), i actualment està abandonat. Sembla que el nom del castell prové del color del sòl i de les pedres de l'entorn (i de les que formen part dels murs), que és molt ennegrit o bru. En destaca també l'església romànica de Sant Feliu de Rocabruna del segle XI.

La **Masó** és un edifici de Rocabruna (Camprodon, Ripollès) inclosa en l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.

Gran casal de planta rectangular i teulat a quatre aigües. Disposa de baixos, amb la porta d'accés central, i dos pisos superiors. El primer és destinat a habitatge i el segon a graner amb menudes obertures rectangulars. Va ser bastit amb pedra poc escairada, llevat dels cantoners. es pot veure que el segon pis era descobert i emmerletat.

Apareix esmentada al "Inventario de Castillos, recintos amurallados, torres de defensa y casas fuertes de la provincia de Gerona" realitzat per Miquel Oliva i Prat. Així mateix, Ramon Sala i Narcís Puigdevall i Diumé creuen que Masó ve de "mansione".

Està ubicada a la part alta del poble, al nord est de l'església de Sant Feliu, a l'altra banda de la carretera. Joaquim Botet i Sisó explica que en acabar-se la guerra civil (ell ho escriu el 1911) hi va viure un destacament de tropes que tenien cura dels passos fronterers. Avui, rehabilitada, és habitada per una família de pagesos i no queda res de les antigues fortificacions.

Mines de Rocabruna

Les Ferreres, les quals van començar a ser explotades pels romans per extreure'n or i plata. Van estar actives fins a l'any 1966, tot i que darrerament només se n'extreia coure i ferro. En l'actualitat, la intenció dels veïns és que puguin ser visitables pels escolars i, puguin tenir efecte en l'economia de la vall. L'any 2010, el Grup Mineralògic Català va començar a estudiar-la, creant-se el grup de treball de Rocabruna. El grup es va posar en contacte amb el Dr. Joan Viñals, mineralogista i professor de química de la Universitat de Barcelona, començant així l'estudi

mitjançant tècniques espectroscòpiques de les diferents mostres aportades, descobrint-ne més d'una cinquantena d'espècies minerals:

Sulfurs: bornita, boulangerita, bournonita, calcocita, calcopirita, esfalerita, estibina, galena, marcassita, pirita i tennantita-tetraedrita.

Halogenurs: conel·lita (segona troballa a Catalunya).

Òxids i hidròxids: asbolana, crednerita, cuprita, goethita, hematites, oxiplumboromeïta, pirolusita i quarz.

Carbonats: aragonita, atzurita, calcita, cerussita, claraïta, dolomita, hidrozincita, malaquita, rosasita i smithsonita.

Sulfats: anglesita, barita, brochantita, calcantita, devillina, epsomita, guix, jarosita, langita-posnjakita, linarita, natrojarosita i serpierita.

Arsenats: adamita, bariofarmacosiderita, cobaltkoritnigita, duftita, eritrita, escorodita, leogangita,[2] mimetita, olivenita, siderita, theisita, tirolita i zincolivenita.

Silicats: hemimorfita.

Altres possibles espècies: alpersita, beudantita, bieberita, chenevixita, covellita, goslarita, melanterita i morenosita.

Algunes d'aquestes espècies, com la claraïta o la theisita, constitueixen la primera cita a Catalunya, i d'altres com la cobaltkoringita la primera a la península Ibèrica.

Fotos Joan Rosell

Segons Botet i Sisó, a principis del segle XX:

Hi havia 89 edificis i albercs, amb 443 habitants.

Hi havia carrabiners i una escola elemental mixta i incompleta.

La parròquia era urbana amb rector.